

מסורת הש"ס

- (א) [סנהדרין י"ט].
(ב) [שפיעות כד: י"א] (א [סס]).
(ג) [הלכות משנה ריש פ"ו].
(ד) [סנהדרין כח: פשוט].
(ה) [ז"ל ולחשוב וללא].
(ו) [כריתות י"א].
(ז) [שופטים יד].
(ח) [נפסקין: מהם ששנים].
(ט) [ז"ל ולחשוב וללא].
(י) [ז"ל ודשעאל].
(יא) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(יב) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(יג) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(יד) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(טו) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(טז) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(יז) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(יח) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(יט) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כ) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כא) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כב) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כג) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כד) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כה) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כו) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כז) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כח) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(כט) [שם חולין קט: ד"ה בענין].
(ל) [שם חולין קט: ד"ה בענין].

גליון הש"ס

רש"י י"ה מ"ה דהיי"א
וכי' בלילה נמי לדידיה
לדידיה [לחייב] כלל
משו' כי' מ"ה י"ד
תוס' ד"ה מתקין וכו'
דלא דמי. ענין זה מ"ה י"ד
לח' ע"כ תוס' ד"ה י"ד

הגהות הב"ח

(א) גמ' משום בעברה לא
ליחייב דהא: (ב) רש"י
ד"ה ה"ג וא"כ ח"א. כי' כ
לומר דל"ג להעברה לא
ליחייב הו"ל דמי. ל"ה
לזכרו כדגס. כספרי
וכי' אלו עבדין ה"א
דגריסין ל"ה ו"ש ד"ה מ
ע"כ: (ג) ד"ה המרביע
וכי' גוף אחד הוא ועליו
(ד) תוס' ד"ה מתקין וכו'
דמשמע דפריך טובא
בפריך. כי' כלומר א"כ
קשה מ"ה ק"ה משו' ע"כ
ז"ל דתלמודא ק"ה ע"כ
אשיתא דתנא ושייר כו':
(ה) בא"ד וזכר לומר
ע"כ וכו' ולעיל קאמר
א"ל תני תנא שמה וכו'
כלל דמי דלעיל קתני
שמה ומני י"ט. כי' ו"ש
נמ"ש הסו' רפ"ק
דינמות דף ג ופ"ק
דקדושין דף ט: (ו) ד"ה
שמה גוף א' הוא ועליו
וכי' כדנרסא. כי' כלומר
כפי שיטתו דשעאל דפסולי
המוקדשין הם שני גופין
דמקלמא קדשים ומקלמא
חולין כמו שפי' בחולין דף
קטו ע"כ: (ז) בא"ד ינחם
דהוי' דר' יתחק:

מוסף רש"י

משום הבערה. ולא
לזכר. להעברה מלאכה
לעמה וביטול מלאכה
לעמה (פסחים יח:). גיד
הנשה של נבילה. לוקה
על אכילתו משום נבילה
(שם). שמים על אכילתו.
אכל גיד וזכר כפי חבלו.
ושלש על בשורו. תוס'
הבערה דיי"ט ומשום בשול
דיי"ט ומשום מבשל בשר
בחלב אפילו בחול (שם).
דאיתיה בשאילה. לחם
להמיר האיסור (שבועות כד:). והרי הקדש. שנה ע"י נזל נדרים י"ס להם שאלה (שם). ראיות להשתלש. כגון י"ח לא כ"א כ"ד, שהיו מכין אותו שמי ידות מאחריו ואח"כ מלפניו ומקרא ליעילין לה (ברכות יא:).

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

כב.

עין משפט
נר מצוה

קא ד מ"ה מ"י מהלכות
רואה הלכה ט סמג
ענין ע"ה:
קא ב ג מ"ה מ"י מהל'
יסודי המורה ה"א:
קא ד מ"ה מ"י מהלכות
טומאת נזרים ה"א:
סמג לאוין סמג:
קא ה מ"ה מ"י מהלכות
כלי המקדש ה"י:
קא ו מ"ה מ"י מהלכות
הלכה ג:
קא ז מ"ה מ"י מהלכות
פ"ו הלכה ב:
קא ח מ"ה מ"י מהלכות
מלכים הלכה ח:
קא ט י מ"ה מ"י מהל'
כללים ה"א:
קא כ מ"ה מ"י מהלכות
סנהדרין הלכה א
סמג לאוין קא:
קא ל מ"ה מ"י מהלכות
סנהדרין הלכה א

תורה אור השלם

1. ולא ידבק בידך
מאונק מן החרס למען
ישבו: מ"ה י"ד אפ"ו ונתן
לך ידמיון ורחמך
וידברך כאשר נשבע
לך ויחברך: דברים י"ח
2. ולא תביא תועבה אל
ביתך ויהיית חרם כמורה
שקץ תשקצו ותעב
תתעבבו ית' חרם הוא:
דברים י"ח
3. ונתתם את מקדשתם
ושבתם את מצבתם
ואשריהם תשרפון באש
ותפסילו אליהם תגדעון
ואבדתם את שקם מן
המקום ההוא:
דברים י"ב ג
4. לא תעשון כן לזי'
אלהיכם: דברים י"ב ד
5. והורדו זקני העיר
ההוא את העגלה אל
נחל איתן אשר לא יעבר
בו אלא יקצץ ויגרפו שם
את העגלה בנחל:
דברים כ"ד
6. השמר בגנע הוצעת
לשומר מאד ולעשות
בכל אשר יורה אתכם
הבונים הלזים כאשר
צויתם שתשמרו לעשות:
דברים כ"ח
7. בטבעת האזן ידיו
הבדים לא יסרו ממנו:
שמות כ"ה טו
8. ויבסס את החשן
משבעתו אל טבעת
האפר בפחיל תכלת
לדיות על חשב האפר
ולא יזח החשן מעל
האפר: שמות כ"ח כ"ח
9. כי תצור אל עיר ימים
רבים להלחם עליה
לתפשה לא תשתית את
עצה לנחך עליו גרזן כי
ממנו תאכל ואתו לא
תבית כי האדם עץ
החיים: לבא מפקין
בפצורה: דברים כ"ט
10. וידה אם בן הבית
הרשע והפילו השפט
האפר לפניו כדי רשעתו
במספר: ארבעים יבגו
לא יסוף פן יסוף להכות
על אלה מכה רבה
תקלה אחיד לעיניו:
דברים כ"ב-ג

אלא הכא במאי עסקינן שבישלו בעצי הקדש. ואס תאמר לילקי
משום הויד במעילה בזהרה וי"ל דלא חשיב אלא ללא
דאיתנהו בפחות משוה פרוטה:

מתקין דה רב אושעיא וליחשוב נמי משום זורע בנחל איתן.
קשה דהשם (ו) פריך טובא (ו) (ונפרוך
דלא) משני מידי וזכר לומר (ס) דע"כ
דמנא תנא ושייר ולעיל קאמר אלא
תני תנא שמונה ואת אמרת תנא ושייר
שמונה הר"ס * דלא דמי לעיל דקתני
דאיכא מו מלקות משום י"ט היה לו
למנותן בשמים אכל הכא יכול להיות
דלא איירי תנא למיחשב כל הני גווי
דזורע בנחל איתן ומוחק את השם:
אמר ליה כגון דאמר שלא אחרוש
בין בחור בין ביו"ט. וקשה
דאכתי לימא בלא וסן כדפריך פ"ג
דשבוטות (דף גז. ד) (ס) גבי שלא חולב
נבילה ושמוטה דפריך מי איתא בלא
וסן ואלו י"ל דמשכחת לה בזה כגון
עפר תיחוס דלית זה חיוצא מן
המורה בלומה מרישה:

שהרי גוף אחד (ו) ועשאו הכתוב
ב' גופים. הקונטרס פירש
כגרסמו ור"מ פירש צענין אחר כמין
חומר דכתיב ציה כלצי וכאלי שהם ב'
מינין וצוה הפירוש מיושב הא דלמרי'
בזכורות (דף גז. ד) תלמא לצי ואל
כמיני צו חד לכדנצ יתכן וחד
לכדרי * (י"השע) ופירוש הקונטרס לא
אמפרש למילתיהו והשם ינחם (ו) הא
דרכי יתכן ורצי * (י"השע) דהכא י:
המנהיג בשור פסולי המוקדשים
צוקה. ודוקא אי מושך
השור משוי בגופו אכל בלא המשכה
אין לוקה בהנהגה דאס לא כן
לעולם לא יוכלו להנהיג שור
פסולי המוקדשים ממקום אחר ט:
הא

ועומד מזה סיני הוא א"ל כגון דאמר שבועה שלא אחרוש בין בחול בין
ביו"ט דמגו דחלה עליה שבועה בחול חלה עליה נמי ביו"ט * מידי דאיתיה
בשאילה לא קתני ולא * והרי הקדש בבכור והרי נזיר בגזיר שמשון נזיר
שמשון בר איטמוי למתים הוא אלא הא תנא איסור כולל לית ליה
אמר רבי הושעיא * המרביע שור פסולי המוקדשים לוקה שנים אמר רבי
יצחק * המנהיג בשור פסולי המוקדשים לוקה שהרי גוף אחד הוא
ועשאו הכתוב בשני גופים: **מתני'** * כמא מלקין אותו ארבעים חסר אחת
שנא * במספר ארבעים מגין * שהוא סמוך לארבעים ר' יהודה אומר ארבעים
שלימות הוא לוקה והיכן הוא לוקה את היתירה בין כתפיו * לאין אומדין
אותו אלא במכות ראיות להשתלש אמדוהו לקבל ארבעים ולוקה מקצת
ואמרו

המוקדשין. שנפדה אפילו על מינו לוקה שהרי גוף אחד (א) ועשאו הכתוב שני גופין דמורת חולין ומורת קדשים יש עליו מורת חולין
שמות באכילה מחוץ לפתח אהל מועד כאלו לא הוקדש מעולם ומורת קדשים שאסור בגזיה ועבודה כדלמרינן כספרי [ראה י"ט ע"ו] צלל אות
נפשו מוצא ואלתל בשר (דברים י"ב) צמה הכתוב מדבר אס כשכר מאוה הרי כבר אמור כי יריחיה * אלהין את גבולך וגו' כי תאוו נפשו וגו' אס
באכילת קדשים הרי כבר אמור כי אס במקום וגו' הא אין הכתוב מדבר אלא בפסולי המוקדשין שנפדו מוצא ולא גזיה דאסור
גזיה ועבודה בשר ולא חלב ואכלת ולא כלכלך והלכך אסור להרביעו אפי' עם מינו משום כלאים שמרביע חולין על קדשים על קדשים על
חולין וכן במנהיג אפילו מנהיג עם מינו ואפילו מנהיג צני עמנו חולין וקדשים הוא ויחייב משום כלאים דחשיב דהוא עלמא כלאים שעשאו
הכתוב שני גופין. ולא שמעתי ראה מנלן דחולין וקדשים כלאים זה צוה ודבר מימה הוא: **מתני'** * **שלאמר במספר ארבעים.**
והפילו השופט והכה לפניו כדי רשעתו במספר (דברים כה) וסמך ליה ארבעים יכנו ודרשינן כמאן דכתיב במספר ארבעים מנין
שהוא סוכס את הארבעים כדמפרש בגמ' דמדלג כתיב יכנו ארבעים במספר אלא במספר ארבעים יכנו שמעינן דהכי קאמר מנין הסוכס
הארבעים חשבון המשלים סוכס של ארבעים שגורס לקרות אחריו ארבעים והיינו שלשים ותשע: **ראויוס להשפוט.** בגמרא מפרש:

ואמרו